

Silmatera

Laske lapsukesed
minu juurde tulla!

Nr. 20 ● 1993

Kas Sa tahad õnnelik olla? Kas Sa tahad veel õnnelikumaks saada kui Sa parajasti oled? Loe siis hästi hoolega ja — ehk leiad enda jaoks just selle vajaliku ivakese.

Inimesel öeldakse olevat kui mitte rohkem, siis kaks sõpra vähemalt. Aga kaks sõpra on juba terve varandus!

Ühe sõbra nimi on Igatsused ja teise sõbra nimi on Võimalused. Õnnelik saavad olla üksnes siis, kui need kaks omavahel riidu ei lähe. Selleks tuleb mõlema eest hoolitse da.

Olen kuulnud ka niisuguseid väiteid, et Igatsused jah, aga Võima-

lustest hullemat vaenlast annab otsida. Kuidas tundub?

Sa igatsed, igatsed ja — nagu jääkülma vett oleks kaela kallatud: *pole võimalik!* Pole võimalik ja kõik.

Sa astud tavalist kooli- või kodule, mängid naabrilastega või sätid ennast külla minekuks ja korraga ilmub Su ette Võimalus.

Võimalusi on nagu igatsusigi — terve mustmiljon: astuda välja nende kaitseks kellele liiga tehakse, julgustada hea sõnaga, lohutada, aidata, andestada, heastada. Ja siis mis selgub — ei taha! Ei taha ja kõik. Ei taha heastada, ei taha andeks paluda, ei taha andeks anda, ei taha leppida, ei taha ennast raisata, ei taha nannipunni lohutada, ei taha arga julgustada. Ei taha ja kõik. Nagu jääkülma vett oleks kaela kallatud — ei, seekord mitte sulle, hoopis sellele, kes õieti lootagi julgemata siiski Sinu peale lootis.

Kas pole huvitav: igatsed ja — pole võimalik. Sulle avaneb võimalus ja — ei taha.

Proovi sellist nippi — loe mõttes kokku kõik oma igatsused. Palju saad? Siis loe kokku kõik võimalused, mida päev Sulle pakkunud on. Palju saad? Ma ükskord

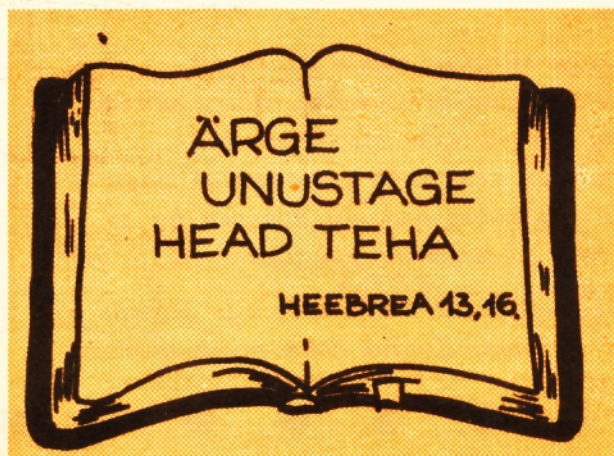
katsetasin ja teate mis — võimalusi, selgus, oli üheainsa päeva jooksul olnud arutu hulk. Ma hakkasin võimalusi nägema ka seal, kus varem arvasin neid üldsegi mitte pesitsevat. Ja veel: igatsused, ka täitumata igatsused võivad õnnelikuks teha.

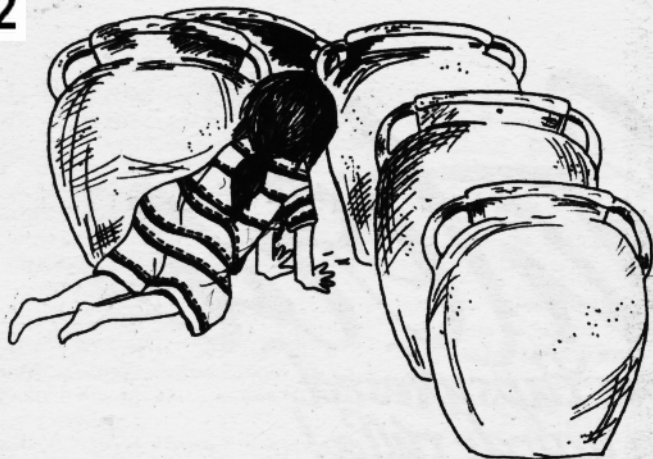
Olen olnud päevikupidaja 34 aastat jutti. Need 34 aastat on nagu järjefilm, täis inimesi, sündmusi, pilte. Lõpmata palju inimesi, sündmusi, pilte. Mu päevikud on täis lõpmata palju igatsusi ja lõpmata palju kasutatud ja kasutamata jäänud võimalusi.

On heaks tavaks saanud, et aastavahetust võetakse kui lävepakku, mille taga avaneb uus ja puhtam ja parem maailm. Miks mitte, see on tore tava. Aga on midagi veel — see on parajasti käes olev hetk suurte igatsustega ja väikeste võimalustega, suurte võimalustega ja tahtmatusega neid kasutada. Sellest päevast, kui saad sõbraks oma igatsustega ja oma võimalustega, kui Su igatsused ja võimalused lepidavad ära ning saavad sõpradeks omavahel — algab Sinu jaoks Uus Aasta, mitte enne.

Onu K. E.

PIIBLISALM

Sa ei arva iial ära, kus ma eile käisin ja mis seal juhtus! Mind võeti esimest korda pulma kaasa — seekord oli kutsutud kogu meie pere.

Kas sa tead, misasi on pulmad? Kohe seletan: on pruut ja peigmees. Kõigepealt armastab peigmees pruuti ja kui pruut näeb, et peigmees ei vigurda niisama, vaid armastab teda kohe väga-väga, hakkab ta ise ka peigmeest armastama. Aga ega armastamine ei pea tingimata nii algama! Teinekord armastab hoopis pruut esimesena; armastab, ega julge sellest peigmehele mitte iitsatadagi, sest ta on väga häbelik. Lõppude lõpuks saab peigmees sellest ikkagi teada ja...

Noh, kui pulmad on läbi, algab nende perekonnaelu ja sellest hakkavad sündima lapsed. Kui lapsed suureks kasvavad, saavad nendest jälle uued pruudid ja peigmehed ja tulevad uued pulmad ja lapsed.

Ma mõtlen ka pruudiks hakata — kui vähegi suuremaks sirgun. Ühest asjast on aga kahju küll — ma ei tea, kes on minu peigmees. Ma katsuksin juba praegu tema vastu hästi kena olla, naeratada alati ja puha...

Lapsi sünniks meile vähemalt kolm-neli-viis-kuus-seitse. Kõige parem oleks, kui sünniks nii poisse kui tüdrukuid, siis oleks meie kodus nagu päris elu kohe, sest elu koosneb ka meestest ja naistest segamini.

Need pulmad, kus mina eile käisin, peeti Kaanas. Kaana asub minu meelest

kohutavalt kaugel. Aga Asser ei jätnud märkimata: „Tühiasi! Kaanasse on Kapernaumast kõigest ühe päeva tee.”

Õigesti arvasid, Asser on minu vanem vend. Ta on otsast otsani tähtsust täis, sest tema tohib jumalateenistuste ajal juba meeste hulgas istuda.

Minu nimi on Jemima, ja see tähendab tuvi. Isa ütleb ikka nii: „Mida mu väike tuvike seal teeb?” — või midagi taolist. Täitsa vahva on väike olla. Aga eile veel!

Seal pulmamajas oli peale minu palju lapsi. Kui suurte jutud ja lõbutsemine meid ära tüütasid, hakkasime peitust mängima. Nüüd sain õieti aru enda eelistest — mina kui kõige väiksem mahtusin nurgas seisvate savinõude vahele ja Asser, kes parajasti otsima pidi, ei leidnud mind üles. Mul läks peidu-urkas sedavõrd põnevaks, et unustasin mängu ja ei märganud, millal see lõppes.

Mul jäi üllatusest suu lahti, kui nägin, kuidas teenrid hakkasid suuri savikanne üksteise järel veega täitma ja pealegi — kõik kuus kannu pandi pilgeni täis. Ma ei taibanud, miks pidi just keset pidu niisugust tööd tegema. Tõusin püsti, et näha, kui täis nõud kallatakse. Meil on kodus ka niisugune. Sellesse mahub sada liitrit, isa ise ütles.

Asser juba hüüdis mind. Pidin just minema, kui kuulsin sõnu: „Ammutage sealt seest ja viige peoperemehele!”

Hullumeelsus! Kas pulmapeo juht kavatses ennast pesema hakata või? Hiilisin lähemale ja — korraldaja kõnetas parajasti peigmeest:

„Miks sa kõige parema joogi peo lõpuks jätsid?”

Täitsa jama! Mis joogist sai juttu olla — ma ise nägin, kuidas mehed hingeldades ja higistades vett kandsid. Peo juhataja on vist peast segi läinud.

Astusin hiljakesi tema juurde ja sikutasin hõlmast. Tahtsin teda hoiatada, et kannudes on kõigest vesi, täiesti

tavaline vesi ja peigmeest ei maksaks küll milleski süüdistada...

Ma ei hakka vist kunagi mõistma, miks on täiskasvanud just sellised nagu nad on: alati peavad nad kõik ära rikkuma. Just otsustaval hetkel astus ema minu juurde ja käskis õue teiste laste seltsi minna. Asser juba otsivat mind ja olevat minu pärast üsna mures. Ei-noh, leidis paraja aja muretsemiseks küll!

Isa ja ema käisid koduteed väga salatsevate nägudega, aina sosistasid isekeskis.

"T e m a on kindlasti see, keda oleme ammu oodanud."

"Kes? Keda me oleme oodanud?" ei jõudnud ma enam vait olla.

"Sina maga, maga nüüd!" kamandas ema ja kattis mind sojemalt kinni.

Mina aga ei mõtelnudki magama jääda. Või mina magagu ja nemad muudkui sosistavad sala-asju, nagu oleksid nemad üksi pulmas käinud!

Olin targu hästi vagusi, ise aina kikitasin kõrvu, et ükski sõnake, ükski lausekatke kaduma ei läheks.

Isa-ema rääkisid kellestki Jeesuse-nimelisest. Mulle oli korrastealt selge, et just seesama Jeesus käskiski anumad veega täita, et tema käskiski peokorraldajale vett viia...

Tea sa, mis? Kui ma hoolikalt järele mõtlen, pean tunnustama, et mulle Jeesus meeldis, ja kohe esimesest pilgust. Paljugi, et ta ei ole meie sugulane. Ma ei tea — kuna ja kuidas, aga ma tahaksin temaga veel kokku saada. Need veekruusid ei anna ikka rahu ... Tahan temalt endalt küsida, ega ometi tõesti...?

Ja kui Jeesus ise peaks kinnitama, et vesi muutus tõepoolest viinamarjamahlaks, usun teda surmkindlalt.

Kaana pulmas juhtunust võid lugeda Jh. 2. 1-11

Lea Tedder'i loo jutustasid teile tädi Anne ja onu K. E.

Targad hommikumaaalt

Pekka upitas ennast mänguasjade kasti, ta otsis vana autot. „Ega see suurem asi ei ole jah, aga küll kõlbab,” pomises ta endamisi. Ta toppis autologu karpi, surus sinna veel kapsaks kulunud jutuka ja — oligi kingitus valmis. Võis minema hakata.

Pekka kooli poisid-tüdrukud lubasid sel päeval kingitusi kaasa võtta, sest õpetaja oli neile rääkinud lastest, kes elavad vaeselt, kellel ei ole õieti süüa, riideid ega mänguasju. Mänguasjad ei tarvitsenud päris uued olla, igaüks pidi ise otsustama, mis ära anda.

Pekka tormas kooli poole. Teda peatas kellegi hääl: „Oota ometi, Pekka! Oota mind ka!”

Pekka vaatas tagasi. Väike Juhani püüdis kõigest väest talle järele jõuda. Juhani oli nagu Juhani ikka, suurevõitu pintsakus ja kulunud mütsiga, aga käes — käes hoidis ta uhket punast lennukit.

„Mina olen tark hommikumaaalt, siin on mu kingitus Jeesusele,” hakkas Juhani hingeldades seletama, kui Pekka küsiv pilk talle näkku puuris.

Pekka teadis, et Juhani kodus elatakse üsna tagasihoidlikult. Ja nüüd kavatses ta kõige toredama mänguasja ära anda!

„Oled ikka veidrik küll,” ei saanud Pekka märkimata jätta. „Kas sa siis ei kuulnud, mida õpetaja ütles? Ükskõik milline vana asi kõlbaks ka.”

„Aga Piiblis on kirjutatud nii, et mida teed teistele, teed Jeesusele,” püüdis Juhani ennast õigustada. „Ma tahtsin Jeesusele midagi väga kaunist kinkida...”

Korraga tundis Pekka ennast väga pahasti. Jaa, ka tema teadis seda Piibli teksti: „...seda te olete minule teinud.” Ema selgitas veel... Temal, Pekkal, oli kõike küllalt ja tema — otsis välja just kõige kehvema. Juhani seevastu valis ära andmiseks — parima.

Pekka pööras otsa ümber. „Ma pean tagasi minema, oota mind kooli trepil!” hüüdis ta üle öla Juhanile.

Arvake ära, mis juhtus veidi aja pärast koolimajas? Kingitustekasti kauni punase lennuki kõrvale pandi uhiuus kollane tõstuk. Kes pani?

Tarkadest hommikumaaalt loe või lase lugeda Mt. 2, 1-12
Veel loe või lase ette lugeda Mt. 25.31-46

Õnnistusemäng

Mirja, Maija ja Laila olid usklike vanemate lapsed, lisaks veel koolikaaslased. Neil oli ühine sõber Hilikka. Koolilapsed ei teadnud, kas kutsuda teda tädi Hilikkaks või ütelda lihtsalt Hilikka. Lõpuks otsustati viimase kasuks — Hilikka nooruslikkuse ja sõbralikkuse tõttu.

Hilikka meeldis nii lastele kui ka täiskasvanutele, sest ta laulis kauneid laule Jeesusest, ise kitarril saates.

Ükskord lubati Laila kogu päevaks Mirja ja Maija poole. Ka Hilikka tuli sinna. Suured laulsid ja palvetasid ning jutlesid pikalt, nagu täiskasvanutel ikka kombeks. Tüdrukudki laulsid ja palvetasid ja kuulasid mõne aja suurte arutlusi. Kui lapsed väsisid, mindi õue mängima. Mäng tegi taas reipaks. Vahepeal kutsus Maija-Mirja ema kõiki sööma.

Kõik mängud said lõpuks mängitud, kõik jutud räägitud ja õhtupoolik hakkas tütuks venima. Just siis ütles Hilikka:

„Kui tahate, õpetan teile uue mängu. Seda saab isegi siis mängida kui peab tasa olema.”

Loomulikult soovisid tüdrukud uut mängu.

„See on niisugune õnnistamisemäng või palvemäng. Õigupoolest ei olegi see mäng, aga võime ka nii ütelda,” rääkis Hilikka oma väikestele sõpradele.

„Kui sa näiteks ei tea, mida teha sööki oodates, siis ütle: „Armas Jeesus, õnnista ema.”

Kui su öde soovib sama pliitsit või mänguasja kui sina, siis kõigepealt anna see talle ja ütle mõttes: „Õnnista, Jeesus, õkeest.”

Kui tahad lugeda sedasama raamatut, mida isagi ja sa ei jaks oodata oma järjekorda, siis ütle: „Jeesus, õnnista isa.”

Tee ääres bussi oodates palu Jeesust õnnistada kõiki ootajaid, kes ootavad koos sinuga. Kui sisened bussi, võid õnnistust paluda juhile ja kaassõitjatele.

Kui lähed kooli või lasteringi või kirikusse, pea meeles paluda Jeesuse õnnistust igale inimesele, keda kohtad.

Seda õnnistusemängu võib mängida lõputult, kui aga aega on ja tuleb vaikselt olla. Proovige! Teistele õnnistust paludes muutud ka ise rõõmsaks ja õnnelikuks. Sinu õnnistusemäng saab tegelikkuseks, sest Jeesus kuuleb sinu palvet.”

Proovige teie ka!

Päevitunud poisikäsi toppis mahuka ajalehe värske numbril seljakotti, milles teiste asjade hulgas oli ka kulunud mustade kaantega raamat. Peaaegu olematuks murenenud kuldähed moodustasid pealkirja: P I I B E L

A: Imelik, Teid oleksin kõige vähem lootnud siit eest leida. Omavahel öelda, ma pole kunagi mõistnud, kuidas võib üldse Teie vastu huvi tunda.

P: Tihti ei hoolita minust, kuid mu hiilgeaeg on veel ees.

A: Ma pole Teie konkurent, sellepärast annan head nõu: olete liiga tagasihoidlik, ikka tõsine ja mustas rüüs. Kena välimus, mis jätab soliidse mulje, sobiks enam. Ja mõne lõvama lause võiks alla kriipsutada või suuremalt trükkida lasta, see tagaks edu.

P: Minus on kõik võrdselt tähtis. Soovitatu kõlbab rohkem Teile endale.

A (haavunult): Või nii arvate! Peate ometi tunnistama, et pisut rohkem reklaami oleks Teile kasuks. Üks poiss jooksis minuga tundide viisi mööda tänavat ja hüüdis nii et hoia alt! Teisi ajalehti nägin vedelevat kioskites ja akendel. Mõistad, pakkumine on suur ja ainult see, kes ennast soovitab, jõuab elus edasi.

P: Sellest ei tea ma midagi. Peale enda sündi lebasin kaua aega kusagil keldris, laoruumis. Siis toodi kauplusesse ja asetati seniks riiulile, kuni mind ära osteti. Mind on palju loetud. Näe, pealkirigi on juba tuhmunud. Olen palju rännanud, sõbraks ja

Kõnelus seljakotis

teekaaslaseks olnud.

A: Teil, tuleb välja, on olnud küllaltki kurb noorus. Lubage küsida, kes on Teid kirjutanud? Minugi veergudel mainitakse Teid möödamines.

P: Mind ei ole kirjutanud üks inimene, neid oli palju.

A: Minuga sama lugu. Huvitav oleks teada, kas mõni minu kirjutajatest tundis ka Teie kirjutajaid?

P: Võimatu, sest minu kirjutajad on kõik ammu surnud.

A: Jah, niisugune on kord saatus. Ilmselt sellepärast Te nii vähe huvi pakutegi. Vanaks läinud asju ei osta tänapäeval keegi. Kas olete vähemalt uus täiendatud trükk?

P: Olen samasugune kui kõik mu eelkäijad.

A: No kuulge! Te ei vasta isegi kõige algelisemaile nõudeile, Kes tahaks lugeda seda, mis juba 18 sajandit teada on! Mina ei ole veel 18 tundi vana ja toon uudiseid, mis veel kusagil mujal pole ilmunud. Te oleksite pidanud nägema, millise huviga inimesed mind haarasid. Olen erakordselt noor ja värsked ja sellepärast mind ka ihaldatakse.

P: Aga Te vananete uskumalt kiiresti.

A: Millele Te vihjate?

P: Sellele, et Teie aeg on peagi möödas. Või julgete öelda, et olete toonud maailma kõige-kõige viimasema uudise? Et rohkem ei olegi tulemas? On! Võin Teile kinnitada. Ja Teie noorus unustatakse otsemaid.

A: Ärge hoobelge, Teiega juhtub sama.

P: Eksite! See, mis minul on ütelda, on alati uus ja ei vanane iial.

A (närviliselt): Minu arvates on see võimatu.

P: Ei ole. Ajalehed elavad minevikust. Te tulete samm-sammult sündmuste järel ja jutustate juba toimunust. Mina ei kõnele mitte üksnes möödonust, ma räägin sellest, mis tulevikus sünnib. Teie

tähtsus ei ületa ühe päeva pikkust, minu oma kestab juba palju aastasadu ja püsib tulevikuski.

A (üleolevalt): Ärge ometi naeruvääristage ennast! Kuigi ma pole Teie sisuga tuttav, võin ütelda — ja seda teab iga lapski — et tulevikust ei teata kunagi rohkem kui teab ilmajaam — see on päeva jagu ebakindlaid oletusi. Arvate, et meie toimetajad ilmaaegu nagu välg sündmuste kannul kihutavad? Neil oleks palju mugavam, kui kõike ette teada saaks. Ja kustkohast siis Teie niisuguse tarkuse olete saanud?

P: Minu tarkus ei ole mitte inimestelt saadud, see on Jumalalt. Olen raamat, mille suhtes ei ole lubatud erapooletu olla: kes ei ole minu poolt, on minu vastu.

A (tähtsalt): Siis olete päris kardetav raamat. Olge igaks juhaks ettevaatlik, muidu võib mõnest mu järgmisest numbrist lugeda, et olete „keelatud kirjanud“.

P (rahulikult): Kah uudis! Selistest asjadest on minu enda sees lugeda. Ükskõik kui palju mu eelkäijaid ka ei oleks põletatud, vastased ei saavutanud eesmärki. Isegi kui hävitada kõik Piiblid, kui surmata kõik inimesed kes Piiblit usuvad, jääb Jumalal võimalus Püha Vaimu kaudu kõike taas sisendada.

A (pilkavalt): Fantastika! Minu kogemus on, et päevasündmused, spordiuudised ja romaaniid kütkestavad inimesi palju rohkem.

P: Ainult ajutiselt. Kui ajad muutuvad tõsiseks, ei vajata põnevust. Siis vajatakse tõde. Kas Teie olete kedagi lohutada suutnud?

A (pilkavalt): No nii! Nüüd muutute õige härdameelseks! Aga olgu peale, jääge oma arvamuse juurde, mina jään oma juurde. Elu näitab, kumb meist kauem kestab...

Äkki tungis valgus seljakotti. Kott avati ja kellegi käsi tõmbas ajalehe välja. „On Sul leht läbi loetud?“ usutles poiss teekaaslast. „Kui jah, võime sellega tuld alustada.“

Tilks!... Vaikus. Tilks! ...
Vaikus. Kolmkümmend
kaheksa sekundit vaik-
kust ja jälle: tilks!

Kivi peale kukkuvate
piiskade rütm ei häirinud vana
Konksküünist. Tema pärast tilku-
gu või ärgu tilkugu — peasi, et
oleks hästi pime, hästi niiske ja
hästi jahe.

Konksküünis ei sallinud sooja.
Koopa tagaosas püsiv pluss ka-
heksa oli tema jaoks liig mis liig.
Kõige õdusamalt tundis ta ennast
poole kuni kolme soojakraadi juu-
res.

Tilks! ... Vaikus. Kolmküm-
mend kaheksa sekundit vaikust
ja jälle: tilks! Tilks! ... Tilks! ...
Tilks!

„Eh, palavus-palavus...” ohkas
Konksküünis ja nihutas ennast
koopasuu poole. Väljast õhkuv ja-
hedus rammestas mõnusalt ja ta
uinus kohe.

Taga magas ta elukaaslane
Nahklapp. Tema armastas sooje-
mat ja hoidus alati koopa süga-
vusse. Nahklapi ümber suikus
kogu nende pere: selle aasta poeg
ja eelmiste aastate pojad ühes
oma peredega ning mõned üsna
võõrad ka.

Võõrastega oli nagu oli — nad
ilmsid ootamatult ei-tea-kustko-
hast ja kadusid sama viirastusli-
kul moel ei-tea-kuhu. Vana
Konksküünis ja Nahklapp eelista-
sid enamasti üht-sama järele
proovitud pelgupaika. Aga ega nad
siis nii hirmväga paiksed ka ol-
nud, sest ilmapuuutus sundis tei-
nekord tahes-tahmata ulualust
vahetama.

Kunagi väga ammu, ühel kol-
letukilmal talvel pidi parandama-
tu õnnetus juhtuma: keegi poisi-
ke leidis magava Konksküünise
ja tõi ta suurest kaastundest tup-
pa sooja. Kogenematu väikemees
ei tulnud selle peale, et asjatund-
matu sekkumine vabalt elavate
loomade ellu tähendab enamasti
olendi hukku. Alles aastatega sai
talle selgeks, et loomad-loomake-
sed kuuluvad alati sinna, kus nad
parajasti on. Konksküünis võinuks
paremal juhul vaid mõne päeva
toasoojuses vastu pidada ja —
lõpp. Hea, et poisi isa kohe pea-
le juhtus ja veel üles ärkamata
Konksküünis viidi vanasse tühjalt
seisvasse kartulikoopasse tagasi.

Tilks ... tilks! ... tilks! mõõtis
laekivide vahelt immitsev vesi üha
lühemaks kuluvaid päevi ja pike-
maks venivaid öid. Lumesaju hää-
letu sahin ei kostnud siia ja põh-
jatuulte eest varjatud koopasuu
tukkus koos unevangidega.

Tuli ootamatu pööre. Kolme-
kümnendal novembril pärast sü-
daööd hakkas lõõtsuma vali lõu-
natuul ja maa-alusesse vaikuse-

Koopalaulik

riiki tungisid uued helid: pooleldi
kinni varisenud koopasuu otsekui
elustus. Tuul ajas oma nähtama-
tu käe kitsasse käärulisse kül-
soppidega käiku, pörkus vastu ki-
vinukke ja pani õhu võbelema —
umbes nii, kui pudelikaela sisse
puhuda.

Konksküünis ärkas ning hin-
gas mõne korra sügavalt sisse-
välja. Jaa! Sulailma ja sulalume
lõhn!

Ta sirutas ennast — alguses
ühte jalga, siis teist jalga; eesmi-
si jalgu ja tagumisi jalgu. Koos
kehalise virgumisega hakkas tär-
kama vahepeal ununenud tunne:
ta ei tahtnud enam üksi olla. Ta
vajab kellegi lähedust.

Kohe meenus Nahklapp, kes
peaks ka siinsamas tukkuma. Vas-
tupandamatu igatsus oma palju-
de aastate elukaaslase järele pani
maha jahtunud vere taas kiiremi-
ni ringlema.

Koopas võimutses kõige pime-
dam pimedus. Konksküünis kuu-
latas. Vaid vesi tilkus ja sissekäi-
gu juures vallatles tuul.

Ahaa! Vaat' kuhu ennast peit-
nud! Konksküünist valdas kirjel-
damatu rõõm. Ta puudutas kaa-
sat. Ei vähimatki elumärki. Ega
ometi?... Ei! Pole võimalik! Aga
kindluse mõttes nuhtas ta kaa-
sa külm-kange keha põhjalikult
üle. Seda võis arvata — magab
nagu nott.

Konksküünis müksas magajat
pisut kirglikumalt. Nahklapp lii-
gahtas, kuid jäi endisesse asen-
disse. Unekütked ei pääsenud veel
lahti. „Oh sind,” mõtles Konks-
küünis heldimusega. „Nii palju
kui mina mäletan, oled sa alati
pöönanud, kui ma sinuga olla ta-

han...” Tundus, et tema
ja Nahklapi suhete kogu
võlu seisnebki vaeva-
nõudvas äratamisrituaa-
lis.

Konksküünis üritas veel. Tule-
musteta. Ta ohkas ja toetas en-
nast kaasa vastu ja — suigatas
ise ka.

Lõunatuul ei kavatsenudki rau-
geda. Üha innukamalt ja innuka-
malt oõtsutas ta puid, püüdis jõe-
käärus jääserva alla tungida, re-
bis kuivanud remmelga küljest
suure tüki korpa lahti, tegi lume
nätskeks ja pani koopasuu valjus-
ti huugama.

Konksküünis lausa võpatas
ärkvele. Kes saaks niisuguse il-
maga rahulikult magada! Aga tel-
gelikult pesitses seletamatu rahu-
tus tema enda sees.

Meie lapsepõlvkodus peeti
kinni seesugusest tavast: sünni-
päeva hommikul äratati ema ehk
isa — kellel siis parajasti sünni-
päev oli — lauluga: „Arka üles,
kes sa magad rahu-une sees, sest
su lapsed seisvad juba lauldes
voodi ees...” Teadsime küll, et
„rahu-une sees” magaja vaid vi-
gurdab — põnev oli ikkagi.

Konksküünis tõmbus korraks
tagasi, sest tema hellitlev müks-
lemine jäi oodatud tähelepanuta.
Ja siis — hakkas ta laulma. Tema
laul ei olnud tuulelt laenatud laul,
mitte vihiseva lume laul, mitte
sooja suvevihma või lehtede lan-
gemise laul; ka mitte sügistormi-
de laul. See oli päris tema enda
laul, tema enda seest.

Tõsi, inimese ei oskaks vee-
lendlase pulmalaulu peale rohke-
mat kui nina kirtsutada, aga ikka
veel uneahelais Nahklapi sisemu-
ses hakkasid nähtamatud keele-
kesed kord-korralt valjemini kaa-
sa helisema.

Onu K. E.

Shad Breckenridge surus tagasi kurku tõusnud karjatuse ja tormas maja tagauksest varakevadise õhtu pimedusse. Ta jalad kiirustasid mööda tuttavat rada üle karjamaa, ta viskus vana hickoripuu alla liivasele maapinnale. Old Hickory oli suurim puu nende maavaldusel.

Higipiisad pañid selja kirvendama, kui ta seal lamas ja püüdis mälust välja pühkida isa kohutavaid sõnu. Sõnad püsisid visalt peas nagu takjad riiete küljes, kurjad ja hirmsad.

„Pole muud valikut, seda tuleb teha, poeg,” oli isa ütelnud.

„Miks siis nii? Miks siis nii???” mõtles Shad ja meenutas kevadõhtut kaheksa aastat tagasi. Isa tuli töölt, silmad säramas, muhedad sõnad suus. „Shad,” oli ta lausunud, „autos on midagi sinu jaoks.”

Ta oli siis nelja aastane ja ei kulunud palju aega, et joosta välja ja avada auto uks. Midagi sooja ja karvast volksatas autost välja ja löi teda jalust maha. Kellegi roosa väle keel tõmbas üle ta nina.

See oli ta esimene tutvus Oochiega, parima koeraga maailmas. Vänderdavast kutsikast sai peagi sile ja läikiv — kuid kõige olulisem — ustav koer. Algusest peale kiindusid nad teineteisesse.

Kõik need aastad järgnes Oochie Shadile, kuhu ta iganes läks, ka voodisse, kui ema nägema ei juhtunud.

Shad ei käinud enam kusagil üksi. Oochie püsis ta kannul, kui ta vana hickoripuu poole rühkis,

Hüvasti, Oochie!

tema valvsa silma all ehitas ta liivast kindlusi ja tegi ojadele tõkkeid. Mõnikord ronis ta old Hickory tugevatele okstele ning jälgis seal, kuidas Oochie rohututte nuuskis, otsides hooletute jäneste jälgi. Need olid toredad päevad.

Shad oigas ja keeras ennast kõhuli, pea käte vahele peidetud. Miks kõik muutus? Miks lubab Jumal asju nii minna? Ta sai aru, et Oochie't vaevasid valud, et doktor Wilson oli teinud kõik, mis ta suutis. Inimesed said ju ka vanaks, nende puhul ei kehtinud arstid õlgu ja ei pannud neid „magama”.

Poiss virutas rusikaga vastu maad, olles rahul valuga, mida see põhjustas. „Ei saa ju tappa üht koera paljalt seepärast, et ta on vana,” oigas ta.

Isa sõnad keerlesid jälle ta sees: „Oochiel on iga päevaga halvem, Shad. Liigestepõletiku tõttu suudab ta vaid hädavaevu jalule tõusta. Ja just armastuse pärast ei taha me, et ta nii palju piinleb. Oochie tuleb magama panna, poeg.”

„Ei!” karjus Shad pimedusse Old Hickory all. „Ma ei luba seda!”

Ta tõusis ja püüdis arutleda. Õigus, Oochie ei käinud enam temaga kaasas, samuti ei suutnud ta trepist üles Shadi juurde tulla. Kuid ta saba põntsus ikka rõõmsalt vastu põrandat, kui Shad koolist koju tuli. Söögi ajaks peitis ta end ikka laua alla, et palakesi nurruda.

„Suvi on varsti käes, suviti on Oochiel alati parem olnud,” ütles poiss valjusti, püüdes nagu ennast veenda.

Shad istus veel mõned minutid puu all, mõteldes enamasti, kuidas saaks aja kulgu seisma panna. Ta mõtteis küpses väga julge plaan. Kindel, ta ei andestaks endale kunagi, kui ta ei prooviks seda ellu viia.

Lõpuks tõmbas Shad kopsud jahedat õõhku täis ja sundis ennast üles tõusma. Jalad liikusid iseenesest mööda koduteed. Kui tappev see ka ei oleks, ta teeb näo, nagu oleks kõik korras. Ja homme, kui

vanemad läinud on...

Kui Shad enda järel ukse sulges, vaatas ema talle murelikult otsa. Shad pööras näo ära, kartes, et kui ema midagi ütleb, hakkab ta nutma nagu väike jõmpsikas.

„Ma lähen magama, ema,” ütles ta ja kiirustas köögist välja. Ta peatus elutoa nurgas, kus Oochie oma paksul vaibal lamas. Koera saba põntsus tervituseks.

Shad põlvitas ta kõrval ja silistas koera pead. „Küll saab kõik korda, tüdruk. Ma luban sulle.”

Oochie silmadest paistis, kui väga ta tahaks üles poisi tuppa tulla. Shad kaisutas teda ettevaatlikult, kuid seegi tegi vist valu. Oochie oiatas. „Kõik saab korda, Oochie. Puhka praegu.”

Poiss pühkis silmanurgast pisara ja rühkis trepist üles. Ta tahtis silma alt kaduda, enne kui isa ta avastab. Jäänud omapead, otsis Shad sahtlist välja väikese pruuni laeka ja tühjendas selle sisu voodile. Et kindel olla, luges ta raha kaks korda üle. Kaksikümmend seitse dollarit ja mõned mündid! Ta rullis paberrahad kokku ja toppis need vanasse sokki. Homme teeb ta oma plaanid teoks.

Järgmisel hommikul läksid vanemad tööle nagu alati. Tavaliselt sõitis Shad kaasa teeotsani ning jäi siis seal oma bussi ootama. Täna oli teisiti. Õpetajatel pidi olema koosolek ja kool jäi ära.

Niipea, kui ema ja isa lahkusid, kiirustas Shad ülakorrusele. Ta toppis mõned asjad kotti. Tal oli viimane kui minut arvel, et plaaniga puhtalt välja tulla.

Ta avas köögikapi, võttis mõned karbid koeratoitu, oakonservi ning purgiavaja ja surus need kotti. Ta kritseldas vanematele kirjakese ja peatus, et veel kord pilk tuttavale köögile heita. Temasse tulvasid mälestused õnnelikust aegadest. Halastamatult tõrjus poiss need eemale. Polnud aega sentimentaalsusteks.

(Järgneb)

Selle loo rääkis üks asjaosalistest — nüüd juba täiskasvanu.

Karm Kanada talv. Ääretul lumelagendikul lõsutab väike palkmaja. Kuhu ka ei vaata, ikka hanged ja hanged — kuni silmapiirini hanged.

Lõputult venivad lühikesed nukrad päevad ja pikad pimedad ööd. Mureliku vaikus katkestab aeg-ajalt lumetorm, kuhjates hangi onni akende ülemise ääreni. Pisi-ke maja on nagu tibatilluke saareke keset võimsat valget ookeani.

Onnis elab kuueliikmeline pere: isa, ema ja neli last — üks poiss ja kolm tüdrukut, noorim neist kaheksa-aastane. Põletuspuid jätkub, võiks rahulikult elada, aga...

Isal on juba pikemat aega pere ülalpidamisega raskusi olnud ja talvele mindi vastu küllaldaste toiduvarudeta. Ka lähima linnakese kauplustes ei anta enam võlgu. Ema katsub küll piskut säästlikult kasutada — ikkagi läheneb päev, mil peab isale ütlema, et kõik on otsas.

Mida teeksid sina isa rollis, kui su kallite silmist, kui tühjast sahvrist ja tühjalt söögilaualt vaatab vastu halastamatu küsimus: mis nüüd?

Kuidas ka ei mõtle, ühtegi arukat lahendust ei tule. On siiski — oma mure Taevasele Isale esitada. Temalt abi paluda.

Isa kogub pere kokku, selgitab olukorda ja koos põlvitatakse palveks. Lapsedki palvetavad, vanimast kõige nooremani. Nad räägivad Jumalale, kui hädasti nad toitu vajavad — juba sel päeval — ja nad ise ei oska mi-

Tänu Jumalale!

dagi ette võtta, kui Tema neid oma armust ei aita.

Pere tõuseb põlvedelt tärganud lootuse-elevusega. Igaüks püüab arvata, kuidas Jumal neid aitama peaks. Paraku ei osutu oletused õigeks. Jumalale meeldib oma lapsi üllatada!

„Tom,” ütleb isa vähe aja pärast, „mulle tundub, et linnas on meile kiri. Kas sa läheksid järgi?”

„Kui arvad...” vastab Tom. Ta pakib ennast soojalt sisse, sest väljas on käre külm. Ta kinnitab saabaste külge vitstest punutud lumetallad ja ütleb: „Ma võin postis ära käia küll, aga ega seal meie jaoks midagi ei ole. Kes peaks meile kirjutama?”

„Käi pealegi ära,” püüab isa poissi veenda. „Võimalik, et seekord sa eksid. Aga kat-su ikka enne pimedat tagasi jõuda, me ootame sind aknal.”

Tom läheb. Ta on harjunud lumerajadega käima, tal- le meeldib pakanegi. Kuid ütelgu teised mis tahes, tema

peab postkontoris käiku mõtetuks.

Aga postkontoris kuuleb ta imestuseks, et isale on töö- poolest kiri. Ta pistab kirja taskusse ja hakkab astuma.

On juba hämar, kui ta jõuab tagasi kodutarre, kus teda õhinal oodatakse.

„Kas oli kiri?” hüüavad kõik kooris.

„Oli, oli.”

Isa rebib ümbriku lahti ja kui ta kirja lugemiseks avab, pudeneb põrandale väike pa- berike. Tom võtab selle üles ja hüüatab:

„Isa, isa! Pangatšekk!”

„Pangatšekk?” jahmub isa omakorda. „Helde aeg, tšekk jah, ja millisele summale veel! Õigus, kolmteist aastat tagasi andsin võlgu ja unustasin, kuna ei lootnud krossigi tagasi saada. Mõtelda ainult, saadeti tuli just nüüd, kui me seda hädasti vajasime. Liiga hea, et tõsi olla!”

„Nagu näed, on tõsi. Tänu Jumalale!” ei jää ema silmad kuivaks. „Jumal on meid kitsikusest päästnud, laskugem põlvedele ja tänagem Teda.”

A. MAXWELL

Pihla-Maaria

Nii teda kutsutigi — Pihla-Maaria, mis sest, et ta nimi oli hoopis Maareta ja perekonnanimeks ei olnud üldse mitte Pihlakas. Rahvas leidis suupärase nime majakese akna all kasvavatest pihlakatest.

Oli mistahes aastaag, just pihlakad andsid Pihla-Maaria elule ainuomase näo.

Kevadhommikuti jälgis ta, kuidas lehed avavad oma pihke. Ta uuris õiepungade kujunemist ja avanemist; kuulas õitel toimetavate kumalaste suminat.

Palaval suvepäeval armastas Pihla-Maaria puu varjus istuda, külalastega vestelda, memmede ja taa-tidega elu-asju arutada või koortega seltsida. Ta kuivatas pihlaka lehti talvise teevee tarvis.

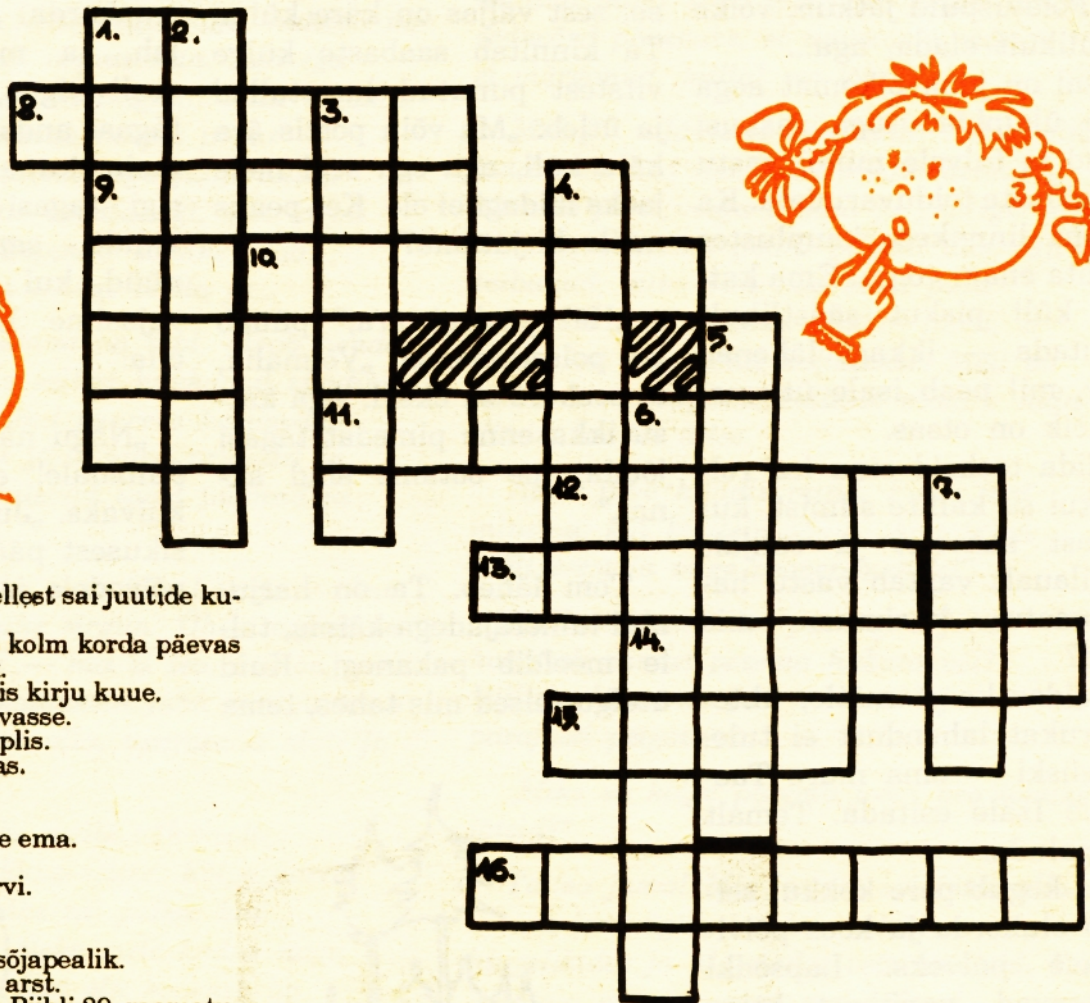
Kui ööd pikenesid ja sügis lähenes, hakkas Pihla-Maaria marjade küpsemist ootama. Ta keetis moosi

ja marmelaadi, tegi mahla. Külalapsed teadsid väga hästi, kus saab maitsta pihlakamarjapirukat. Loomulikult, ta pani marju ka talveks kuivama.

Aga kui saabus päris talv, mida tegi Pihla-Maaria siis? Ta kodus ja õmbles, tegi sooje veste ja kampsuneid, labakindaid, kaelasalle, tuttmütse ja sooje sokke. Kõigisse neisse pani ta midagi pihlakatest. Värvitoonid valis ta pihlaka järgi — õite valget, lehtede rohelist, tüve pehmet halli ja marjade oranžpunast. Töid kaunistas ta mustritega, mis meenutasid lehtede kuju, marjakobaraid või õisikuid.

Kuigi väljas paukus pakane ja tuiskas lund, Pihla-Maaria toast leidsid inimesed ikka kevadet ja suvesooja ja sügise rõõmsat värskust.

LEENA ERKKILA

- ALLA:** 1. Karjapoiss, kellest sai juutide kuningas.
2. Prohvet, kes palvetas kolm korda päevas ka siis, kui see oli ohtlik.
3. Poiss, kellele isa kinkis kirju kuue.
4. Prohvet, kes võeti taevasse.
5. Poiss, kes kasvas templis.
6. Kõige targem kuningas.
7. Ebajumala nimi.

- PAREMALE:** 8. Jeesuse ema.
9. Moosese vend.
10. Laps, kes peideti korvi.
11. Eelija õpilane.
12. Eesavi kaksikvend.
13. Pidalitõbine Süüria sõjapealik.
14. Evangeeliumi autor, arst.
15. Prohvet, kes kirjutas Piibli 29. raamatu.
16. Taaveti sõber.

Selle ristsõna lahendamisel on Sulle suureks abiks varem ilmunud „Sil-materad“. Õigeid vastuseid ootame aadressil EE2400 Tartu Sireli 3. Head nuputamist.

Väljaandja: SP Adventistide Eesti Liit
Toimetaja: Anne Vahtramäe
Toimetus: EE2400 Tartu, Sireli 3
Kontakttelefon: 7 62 82
Trükitud AS TÄHT Võrus
Tellimuse nr. 43
Tiraaž: 5000